

JUPITER 11-12

POVIEDKY

Petra Slováková

Františka Vrbenská

Lívia Hlavačková

Anna Olejárová

Ivana Molnárová Dubcová

Katarína Soyka

Jana Tabačková

Beáta Takáčová

ROZHOVOR

Lucia Lackovičová

Henrieta Lakatošová

KOMIKSOVÁ PRÍLOHA

Millie Boucher

Ligita Grigorjeva

Martin Jurík

Martin "Cuco" Luciak

MEGAINTERVIEW
S AUTORKAMI

JUPITER

Jupiter - časopis o fantastike
číslo 11-12

ISSN 1339 - 3960

<http://www.rogerbooks.sk>

<http://www.facebook.com/JupiterRogerbooks>

Šéfredaktor: Martin Králik

Redakčná úprava: Hromovlad a Zuska Stožickí

Dizajn: Bea Tomash, Royal Dirties - Tomáš Galata

Obálka: Zuzana "LaKiRi" Droppová

Kontakt: martin.kralik@gmail.com

Vydavateľ: Martin Králik - ROGERBOOKS

Krajná 23, 900 40, Dunajská Lužná, Slovenská republika

IČO: 47049481

DIČ: 1085414825

číslo vyšlo: december 2020

Úvodník	4
Pod'akovanie	5
POVIEDKA	
Petra Slováková – Záblesk okamžiku	6
POVIEDKA	
Františka Vrbenská – Netvor na pobreží	46
MEGAINTERVIEW	
...s českými a slovenskými autorkami	80
POVIEDKA	
Lívia Hlavačková – Zákon na čarodejnice	90
POVIEDKA	
Anna Olejárová – Ved'ajšie účinky	155
ROZHOVOR	
Lucia Lackovičová – Páčia sa mi emócie finalistov	172
POVIEDKA	
Beáta Takáčová – Na vlečke	178
POVIEDKA	
Katarína Soyka – Tancuj	190
POVIEDKA	
Janka Tabačková – Zákazka	199
POVIEDKA	
Ivana Molnárová Dubcová – Tretia úroveň	208
ROZHOVOR	
Henrieta Lakatošová – Nekonečno.sk chce ponúkať zážitok	246
KOMIXOVÁ PRÍLOHA	
O autoroch a ich komiksoch	249
Nucleus: Kap. 2-3 – píše: Martin Jurík, kreslí: Martin "Cuco" Luciak	250
Sempronius Densus – píše a kreslí: Millie Boucher	263
The unknown Hero – píše a kreslí: Ligita Grigorjeva	270

Milí čitatelia,

už tretí krát zostavujem ženské číslo časopisu. Vychádza to zhruba na každých desať rokov. Prvá bola Fantázia 4 s prvou poviedkou z cyklu o Vimke Alexandry Pavelkovej. V roku 2010 vyšlo ženské dvojčíslo Istrozínu, kam nám nevydanú poviedku poslala Františka Vrbenská. Takže do tretice.

Nad nápadom urobiť ženské číslo som začal rozmýšľať hneď, ako mi Petra Slováková ponúkla poviedku. Tentokrát som mal v pláne s Františkou urobiť rozhovor, no po kontakte ponúkla text aj ona, čo sa samozrejme nedá odmietnuť. A bolo rozhodnuté. Nasledovalo oslovenie autoriek, s ktorými som v poslednom čase pracoval na antológiách, a pozitívnych odpovedí prišlo dosť. Tak som sa dostal k prvému dvojčíslu Jupitera.

Veľmi sa teším, že nám kvalitnú dlhú poviedku z anglického prostredia poslala Lívia Hlavačková, ktorá vydáva druhý krát svoj debutový román „Gwind: Nezabiješ?“, teraz vo vydavateľstve Artis Omnis. Dlhšie si počítate aj poviedky stále lepších autoriek temnej fantastiky Anny Olejárovej a Ivany Molnárovej Dubcovej. Kratšie, no zábavné texty máme od Kataríny Soyky (nedávno fanúšikov potešila románom “Hlas draka”), Jany Tabačkovej a Beáty Takáčovej.

Nechýbajú samozrejme rozhovory. Aj v tomto čísle nájdete megainterview, no teraz s českými a slovenskými autorkami. Som veľmi rád, že sa nám tam zišli Vilma Kadlečková, Alexandra Pavelková, Petra Neomillnerová, Zuzana Stožická a Julie Nováková. V samostatnom rozhovore nám odpovedala redaktorka Magazínu o knihách a dlhoročná spoluusporiadateľka (Martinus) Ceny Fantázie Lucia Lackovičová (aj ona vydala novinku, knihu Žena z Marsu).

Fanúšikov komiksu nedávno potešilo otvorenie predajne obchodu nekonecno.sk. Porozprávali sme sa preto s jeho majiteľkou Heňkou Galgóciovou, teraz už oficiálne Lakatošovou. V komiksovej prílohe nechýba pokračovanie Nukleusa a niekoľko príbehov zo série Heroes, tentokrát vytvorených autorkami.

Toľko k ženskému dvojčíslu. Do budúceho roka máme pre vás s Royal Dirties veľké plány, držte nám palce, nech sa všetko podarí. Dočítania a ostávajúce zdraví.

Martin Králik,
šéfredaktor a vydavateľ

Za pravidelnú podporu Jupitera na Startovači
(<https://www.startovac.cz/patron/pravidelny-jupiter/>)
ďakujeme:

Firme Bohemia Triangle, s.r.o
Erike Eni Adamcovej
Ľubomírovi Čaňovi
Petrovi Korimovi
Filipovi Šutorovi

Petra Slováková

ZÁBLESK OKAMŽIKU

Liliana tvrdě dopadla na zem. Okamžitě se překulila a sekla po soupeři dlouhým nožem. Bytost mávla křídly a vznesla se kousek nad ni. Dívka zmrzlými prsty sáhla pro pistoli. Ozval se výstřel, poslední prázdná nábojnice cinkla o stěnu domu. Bestie zavřískla a zakymácela se ve vzduchu. Dosedla zpátky na chodník a složila křídla jako obrovský netopýr. Nenávistně si Lilianu měřila rudě zářícíma očima. Chystala se znovu zaútočit.

Dívka slyšela, jak k ní někdo běží. Viktora nechala daleko za sebou, takže mohla pouze doufat, že to bude on. Nestvůra se vrhla vpřed. Liliana se vymrštila a tala nožem, který vytáhla z pouzdra u pasu. Čepel zaskřípala na něčem, co připomínalo kámen. Jen taktak uhnula před drápy, kterými po ní bytost sekla. Na chvíli zahlédla obličej, jenž měl téměř lidské rysy, jenže kůži to mělo tmavě šedou a rozšklebená tlama připomínala divoké zvíře. Protivník do ní narazil obrovskou silou a smetl ji. Překulila se po zemi. Zbraň jí někam spadla, takže už zbývala jen možnost proměnit se do vlčí podoby a poprat se s tím

ilustrácia: Zuzana "LaKiRi" Droppová

monstrem jako rovný s rovným. Chystala se rozepnout si šaty, když se ozval výstřel. Podvědomě se přikrčila. Bestie se stáhla dál do stínů.

„Lily!“ uslyšela bratrův hlas.

„Jsem v pořádku,“ hlesla a snažila se vstát.

„Kam to zmizelo?“ křikl Viktor. Ukázala pravděpodobný směr. Uslyšeli před sebou vrčení a křik.

„Běž! Já se o sebe postarám.“

Vyšetřovat se rozběhl. Zrychlil a zabočil do uličky plné mlhy. Mhouřil oči, aby vůbec něco zahlédl. Kousek před ním se zmítal člověk v marném boji s bestii. Sklánělo se to nad postavou zhroucenou v jakési pokroucené póze a ústa toho stvoření byla přísátá k hrdlu. Viktor se zhluboka nadechl a vystřelil. Tmavá krev skropila dlažbu. Ozvalo se bolestné zavytí. Šedý přízrak se dal na útěk. Bezvzládný muž padl do louže špinavé vody. Vyšetřovatel se rozběhl, aby podivné stvoření pronásledoval. Mlha byla hustá, a i přes světlo luceren stojících na okrajích ulic, se dalo vidět sotva pár kroků před sebe. Vyšetřovatel věděl, že může zakopnout, špatně šlápnout nebo někam spadnout, ale nechtěl se vzdát. Postava prudce zabočila za neosvětlený roh. Ozvalo se zvláštní zašustění. Chladný poryv vzduchu mu ovanul tvář. Viktor vběhl do mlhy a do něčeho vrazil. Vykřikl. Odmrštilo ho to dozadu a on spadl přímo mezi koše se žhavými uhlíky, nad kterými se většinou ohřívala chudina. Zatímco sípal a snažil se popadnout vyražený dech, někdo se nad ním sklonil.

„Kelby?“ ozval se překvapeně Barlow. Popadl mladíka za límec a zvedl ho jako kotě. Viktor se ošil, protože mu chytil rukáv kabátu a látka vzplála jasným plamenem. Barlow požár pohotově uhasil rukou v rukavici.

„Co říkáte? Nerozumím?!“

„Postavte mě, ksakru, na zem!“ zavrčel mladý šlechtic našťvaně. Bývalý voják byl vysoký a rozložitý a on si vedle něj připadal jako precek.

„Ach tak, pardon!“ Detektiv tak učinil a Viktor si ho změřil tím nejvražednějším pohledem, jakého byl schopen.

„Co tu děláte?“ zeptal se ho Barlow.

„Šel jsem po stopě přízraku,“ odpověděl mladík mezi kašláním.

Zoufale si povzdychl, když viděl zničený a stále doutnající rukáv svého oděvu. „Mohl jste mě zabít!“

„Omlouvám se, ale to vy jste vrazil do mě,“ ospravedlňoval se Archie. Z mlhy vykročila Lilianina štíhlá postava. Oči dívce zářily nepřirozeným leskem a nezapřela se v nich hladová šelma.

„Dobrá večer, madam,“ řekl pohotově policista a uklonil se. Oslovená přikývla. Za Archibaldem se o zed' opřela Margaret s podivnou zbraní v ruce. Na rozdíl od ostatních stále bedlivě sledovala okolí, kdyby na ně něco zaútočilo.

„Když jsme se tu tak hezky sešli, kde je ten přízrak?“ zeptala se Liliana věčně.

„Myslím, že odletěl,“ řekl Viktor.

„Ten váš také?“ zeptal se Barlow.

„Náš?“ zeptal se mladík a doufal, že špatně slyšel.

„Ano, šli jsme po bestii, která vraždila v Šeříkové ulici kousek odtud. Tady se nám ztratila.“

„Kolik je tam obětí?“ zeptal se Viktor.

„Dvě. Povolali nás tam asi před hodinou. Stalo se to na poměrně frekventovaném místě.“

„Co je v Šeříkové ulici, že tam je v noci tak rušno?“ zeptal se Viktor nechápavě a tázavě pohlédl na sestru.

„Vyhlášený bordel,“ napověděla mu šeptem. Mladíkovi lehce zčervenaly tváře. Barlow se snažil neuculovat, aby vyšetřovatele ještě více nenaštval, a pro jistotu stáhl obličej do vysokého límce a šály, kterou měl kolem krku a předstíral kašel.

„První mrtvolu objevili poměrně záhy. Když jsme se dostali na místo, začali jsme to tam prohledávat a asi jsme to vyplašili. Druhá oběť je strážník,“ doplnila Margaret a nenápadně do Archieho drcla pěstí, aby toho nechal.

„Jak to vypadalo?“ zeptal se Viktor. „A co provedení vraždy? Bylo stejné?“

„No,“ začal Barlow s pohledem upřeným na krvavou kaluž kousek od nich. „Spoušť tam byla hodně podobná. Tu věc jsme moc dobře neviděli, byla tma. Ale připadalo mi to jako obrovský chrlíč. S rohy a drápy a křídly.“

Získajte prehľad a kontrolu.

Kdekoľvek dostupné online nástroje, vytvorené pre potreby slovenského trhu.
CorpFlow s množstvom kvalitných nástrojov pomáha podnikateľom
jednoduchšie a efektívne podnikat'.

OBCHOD A ZÁKAZY
KLIENTI A KONTRÁRY

HR NÁSTROJE
DOCHÁZKA A ABSENCE

EKONOMICKE NÁSTROJE
DOKUMENTY

AKTIVITY A ÚČTY
VÝKAZY PRÁČ

WORKFLOW
SCHVAĽOVANIE

VÝROBA A SĽADY
RIADENIE ZÁKAZEK

DOPRAVA
VOZOVÝ PARK A GPS

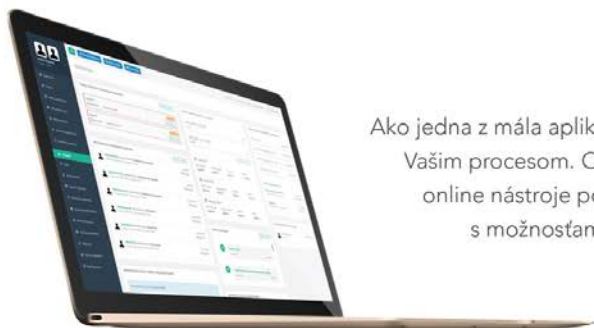
LMS
ŠKOLENIA

REPORTING
PREPOJENIA

SPRÁVA CRM
ESHOP

Čo získate?

Ako jedna z mála aplikácií sa CorpFlow umožňuje plne prispôbiť
Vašim procesom. Od prvého spustenia na mieru konfigurované
online nástroje podľa Vašej požiadavky, špecifikácie a agendy
s možnosťami vytvárania aj vlastných modulov na mieru.

Prepojenia a automatizácia zberu a vyhodnotenia dát.

Automatizácia príjmu dokumentov, žiadostí a dokladov
z Vášho účtovníctva s následným schvaľovaním, online
archiváciou a komplexnými prehľadmi. Integrácia
a pripojenie (API) s akýmkoľvek systémom, ktorý to
podporuje.

„Vy jste zase pil?“ zavrčel Viktor.

„V žádném případě!“ zamumlal oslovený, ale odér ginu z něho táhl na několik stop.

„Crafordová, proč ho aspoň trochu nehlídáte?“ sykl Viktor našťvaně.

„Copak jsem jeho matka?“ opáčila Margaret.

„Vy se budete divit, až ho někdo práskne a pak po vás nadřízení budou ječet, že děláte oddělení ostudu,“ řekl Viktor a převrátil oči v sloup.

„Na to, že jsme ostuda policie, už jsme si zvykli,“ ujistila ho Margaret. Mladík raději zavrtěl hlavou a pak se rychlým krokem vydal k mrtvole.

Když stanuli nad obětí s rozervaným hrdlem, Viktor vytáhl malou svítilnu, kterou měl v kapse, a zapálil ji. Prohlédl si rozšklebenou ránu. Oběti chyběl kus masa a šlach. Hrtan byl rozkousaný, tepna protržená a kolem těla byla spousta krve.

Mladík vstal a utřel si zakrvácené ruce do saka, které už viditelně nemohlo nic zachránit. Zvedl hlavu a snažil se v mlze zahlédnout něco, co by mu napovědělo.

„Nejsou tu šňůry na prádlo. Ten přízrak se musel snést shora a tady měl volný prostor. Proto nejspíše nezaútočil už dřív.“

Liliana se otočila k Margaret. „Vy jste na takové věci odbornice, co myslíte, že to bylo? Opravdu to vypadalo jako chrlič?“

„Nejsem si jistá, madam,“ odpověděla Margaret. „V Šeříkové jsou lucerny, ale drželo se to ve tmě. Ale ano, podle siluety to vypadalo na něco s rohy a křídly. Ohledně toho, co to mohlo být, zatím nemám stanovisko. Démoni, pekelníci, vše přichází v úvahu, dokud nebudu mít víc informací.“

„Takže tímto směrem se asi nikam neposuneme,“ konstatovala Liliana.

„Bohužel, bytostí, které se pohybují v noci a loví lidi je mnoho.“

„Upíři, démoni, vlkodlaci...“ vyjmenoval Archie a vysloužil si za to dívčín chladný pohled. „Jejda, omlouvám se,“ hlesl. „Vždycky zapomenu.“

Liliana se raději otočila k bratrovi, který se stále skláněl nad tělem.

„Není tu nic nezvyklého, co by nám pomohlo,“ řekl Viktor. „Vypadá to jako práce nějakého zvířete. Nejspíše bych to označil za útok chiméry.“

Prozkoumal oběti kapsy, ale nenašel nic než pár běžných drobností.

„Náhodná oběť. Byl ve špatnou dobu na špatném místě,“ konstatoval. „Máte píšťalku, Barlowe?“

„Jistě, pane.“

„Tak přivolejte další strážníky, aby to tu uklidili.“ Pak se otočil k Lilianě: „Myslíš, že má smysl tu hlídat?“

„Dívka zavrtěla hlavou. „Je pryč. Už to tu necítím. Za několik hodin bude svítat, takže se to v ulicích nebude zdržovat dlouho.“

Archie zapískal a tichou ulici zaplnil příšerný zvuk. Během pár minut se na místo dostalo několik dalších policistů.

„Myslím, že můžeme jít,“ řekl Viktor. „Vy se tu o to snad zvládnete postarat.“

„Mrtvola nevstává, takže ji pravděpodobně tentokrát neztratím,“ řekl paranormální vyšetřovatel pobaveně.

„U vás si nejsem ničím jistý. Děláte teď na něčem?“

„Řešíme jednu krádež, ale nejde o žádný velký případ. A určitě nám hodí na hlavu i tohle, protože se to tváří nadpřirozeně.“

„Kdybyste potřebovali s něčím pomoci, pošlete mi vzkaz,“ řekl Viktor. Barlow děkovně přikývl. „I vy nám, kdybyste usoudil, že bychom vám mohli pomoci.“

„Vypořádáme se s tím sami,“ ozvala se Margaret opírající se o zeď. „Prostě ty stvůry zítra vystopujeme a zabijeme.“ Vypadala unaveně, ale přesto odhodlaně. Archie postřehl, jak se Liliana nepatrně usmála. Stála jen kousek od něj a oči jí zářily podivným světlem. Chvillemi připomínaly oči divoké nezkrtné šelmy. Přejel mu mráz po zádech, jako už tolikrát ho ochromila její krása zrovna jako chlad a cizost. Jeden z medailonků, který měl pověšený na krku, ho pátil do kůže, aby ho upozornil na přítomnost vlkodlaka. Ignoroval varování, ale přesto si nemohl pomoci od myšlenky, že na lovení zrůd jsou to mnohem povolanejší lidé.

Viktor se snažil probrat, ale vzhledem k tomu, že spal jen pár hodin, to nebylo nic lehkého.

„Vaši nadřízení se zbláznili,“ řekl a zív. „Vytáhnou nás z postele k případu, aniž by poslali podrobnější informace.“

„Vážně bude lepší, když se na to podíváte sám. Nechci, abyste si myslel, že jsem se zbláznil,“ odpověděl policista. Vyšetřovatel si odfrkl.

Liliana i přes natřásání vozu usnula a hlava jí sklouzla na bratrovo rameno. Bolest v místě spoje s mechanickou náhradou mu projela celým tělem. Pevně stiskl zuby a mimoděk si umělou ruku sevřel. Před chvílí si vzal morfium, ale stále byl ještě rozbolavělý a únava to jen zhoršovala. Opatrně se opřel, aby se dostal do pohodlnější polohy.

Projížděli po Šeříkové ulici, takže si z okýnka mohl prohlédnout obrovský vykřičený dům. Na křižovatce s jednou menší uličkou byly policejní zátarasy a na dlažbě byla stále velká skvrna od krve. Dva pochůzkáři v uniformách dohlíželi na dodržování pořádku a hlídali místo činu. Všude kolem se vršily odpadky a po chodnících se kolébaly skupinky opilců. Prostitutky se naštěstí v tak časných ranních hodinách už venku nevystavovaly. Viktor se zamračil. Bylo to dobré místo na útok. Bytost si mohla vybrat z několika obětí a zároveň si jídlo odtáhnout do uličky, kde nebyla tak na očích. Zvíře by takto jistě uvažovalo. Doufal, že Barlow při vyšetřování dojde ke stejným závěrům.

Drožka zastavila jen o pár ulic dál před velkým starým domem. Viktor sestru opatrně probudil. Liliana si protřela unavený obličej a počkala, až jí jeden z policistů pomůže vystoupit z kočáru. Ráno bylo studené, ale mlha už nebyla tak hustá jako v noci. Kolem vchodu pobíhalo několik policistů a další dva vysokí strážníci stáli u branky, aby se dovnitř nedostal nikdo nepovolaný. Když je viděli, s lehkou úklonou jim ustoupili. Viktor vstoupil do rozlehlé předsíně a dále do přijímacího salónu. Jeho zájem okamžitě upoutala těla ležící na podlaze. Potěžkal svůj kufřík a už se chtěl vrhnout na ohledávání, když v tom mu někdo zaklepal na rameno.

„Pane Kelby,“ zvolal komisař Rodgers. „Jsem moc rád, že jste přišel. Máme tu pár problémů.“

„To vidím,“ konstatoval Viktor při pohledu na mrtvolu.

„Všichni ven, prosím!“ řekl hlasitě komisař a zatleskal. Policisté se začali neochotně trousit ke vchodu. Pak se otočil zpět k vyšetřovateli a Lilianě, která stála kousek od nich a zamračeně si prohlížela mrtvolu vedle dveří.

„Tak povídejte,“ vyzval Rodgerse Viktor.

„Tento případ sice zatím dostala policie, ale myslím, že co nevidět přejde vyšetřování k vám,“ začal muž. „protože tohle není jen tak nějaká vražda.“

„Podle mě tenhle vypadá celkem běžně,“ namítla Liliana a poukázala na rozsápané hrdlo oběti.

„To ano, ale ti další jsou nám záhadou,“ řekl Rodgers. Viktor se nad jedním z těl sklonil a musel usoudit, že je na něm něco divného. Muž měl otevřené oči, usmíval se, ale jeho pokožka vypadala jako poprášená lehkou vrstvou popela. Všechno na něm působilo strnule, jako by byl zmrazený v čase. Viktor natáhl ruku v rukavici, aby se mrtvoly dotkl, ale Rodgers ho zastavil.

„To nedělejte. Už jsme to totiž zkoušeli,“ řekl a sundal plachtu z mrtvoly hned vedle. Bylo to jediné tělo, které bylo zakryté a oba detektivové záhy zjistili proč. Oběť byla mladá dívka. Měla na sobě krásné šaty, vlasy jí někdo upravil do kudrlinek a vysoko sepnul, aby rámovaly její pohledný obličej. Oči měla otevřené a s úsměvem, který se jí usídlil na tváři, vypadala jako rozbitá hračka. Od hrudi dolů jí totiž chybělo tělo. Trup byl proražený, dutý a rozdrolený. Končetiny pak ležely o kousek níž a v nepřírozené poloze. Viktor si vyměnil s Lilianou krátký pohled.

„Ano, tohle rozhodně není normální,“ pronesl do ticha.

„Všichni tady leželi vedle sebe. Jeden ze strážníků chtěl to tělo odsunout stranou, a jakmile ho vzal, rozpadlo se mu v ruku vlastní váhou.“

Viktor si klekl, vytáhl svou kapesní svítilnu a posvítil do temné díry uvnitř hrudního koše. Dutina byla tmavá a vlhká, plná sraženin, ale nebyly v ní žádné orgány. Nic, co by nasvědčovalo, že před sebou mají tělo mrtvého člověka.

„Domníváme se, že je usmrtilo něco nadpřirozeného,“ řekl opatrně Rodgers a hustý černý knír se mu zakomíhal pod nosem jako

netopýr.

„A víte vůbec, že to někdy byli živí lidé?“ zeptal se Viktor. Promnul mezi prsty něco, co připomínalo červený jíl.

„Ano, rodina tu bydlela. Sousedé je znali a pak jsou tu fotografie,“ odpověděl a ukázal nad krb.

„Včera byli podle očitých svědků doma a měli nějakou společenskou událost. Pak se zablesklo a někdo odtud údajně utíkal pryč. Popsala nám to tak sousedka z domu naproti.“

„Co další svědci?“ zeptal se automaticky mladík.

„Zatím hledáme, pane Kelby. Před dvěma hodinami nám přiběhl na stanici sluha, že se tu stala vražda. Do hodiny jsme to tu zajistili a pak jsem poslal pro vás. Zatím sbíráme informace.“

„Ten sluha byl kde, když se to stalo?“ zeptal se Viktor.

„U sebe doma. Byl to čeledín, který se zaměstnavatelům staral o koně. Chodil sem dvakrát denně poklidit a nakrmit zvířata. Večer kolem šesté odešel s tím, že jeho služby už nebudou potřeba.“

Viktor zamyšleně přikývl. „Co další služebnictvo?“

„Máme pár jmen, ale nikoho z nich jsme zatím nenašli, pane.“

„A ten záblesk se objevil v kolik hodin?“

„Kolem sedmé.“

„A sousedka neviděla pohyb nebo něco podezřelého?“ zeptala se Liliana.

„Byla poměrně rozrušená. Celou noc se tu svítilo, protože lampy i svíce hořely. Ale říkala, že v oknech neviděla nikoho určitého. Jen se tu prý míhaly stíny na zdech. Dost podivným způsobem.“

„Podivným?“ ujišťoval se Viktor.

„Popsala to slovem „strašidelným““ upřesnil Rodgers. „Zatím ji vyslycháme dál, ale pořád dokola opakuje to, co jsem vám shrnul do těch několika vět. Stíny na zdech mohlo způsobit cokoliv od průvanu po krysy.“

„Nechte nás tu o samotě,“ řekl Viktor zamyšleně.

„Jak si přejete, kdyby něco, budu na chodbě.“

„Rodgersi?“

„Ano?“

„Dveře byly otevřené?“

„Nebyly zamčené, ale pravděpodobně je v noci přibouchl vítr. Je tu dost průvan.“

„A ten mrtvý?“ kývl Viktor bradou k rozsápanému muži.

„Ležel tadyhle,“ ukázal Rodgers na místo před vchodem, kde byla postavená cedulka. „Museli jsme ho dát stranou, protože se tu nedalo chodit.“

„Dobrá, to bude zatím všechno,“ řekl Viktor a čekal, až se komisař vzdálí.

„Hlavní dveře zajistili západkou,“ řekla Liliana. Jinak by se znovu přibouchly. Kdyby tomu tak nebylo, už by to tu někdo vykradl.“

„Ano a vypadá to, že ten člověk, který odtud utíkal, se moc neohlížel zpátky,“ konstatoval Viktor. „Ať se tu stalo cokoliv, rozhodně to nebylo jen tak.“

Mladík se prošel po pokoji a stanul naproti vyhasínajícímu krbu. Celou rodinu měl přímo před sebou. Za zády mu stál podivný předmět na stojanu.

„Strážníku,“ zavolal Viktor na jednoho z mužů, kteří hlídali před dveřmi.

„Ano, pane?“ zasalutoval muž.

„Co tu dělá ten přístroj?“ zeptal se Viktor a ukázal na zařízení.

„To není naše, pane, už to tu bylo, když jsme přišli,“ odpověděl dotázaný a hlavu měl vtaženou mezi ramena, jako by každou chvíli čekal pokárání.

„Zavolejte mi Barlowa a Crafordovou z paranormálního oddělení. Ať sem okamžitě přijdou.“

„Ano, pane,“ přikývl muž a zmizel.

„Myslíš, že nám tu k něčemu budou?“ zeptala se skepticky Liliana.

„To zjistíme,“ odpověděl Viktor. „Třeba zapojí své schopnosti a konečně mě přesvědčí, že alespoň něco umí. Máme tu pár mrtvých a Barlow slyší duchy, třeba mu něco řeknou.“

Liliana si prohlédla prostornou místnost. Hlavní pokoj poukazoval na bohaté měšťany. Na růžovo bíle vytapetovaných zdech viselo velké množství obrazů, doplňovala je zrcadla a u stropu nechyběl křišťálový lustr. Na několika sloupcích pod okny stály květináče s rostlinami, jejichž zhnědlé listy zplihle visely přes okraj. Nábytek

byl z tmavého dřeva a pokoji dominoval obrovský krb, jehož římsu pokrývaly rodinné upomínky včetně velkých starých hodin. Čas se na nich zastavil pět minut před třetí.

Na stole byl rozložený čajový servis. Přejela prsten po jednom podšálku. Na povrchu zůstala tmavá cestička, jako by něco předmět pokrylo prachem. Nebo možná tenkou vrstvičkou popela.

„Divné, určitě měli služku, která tu uklízela,“ řekla. Přejela po římsě a ujistila se, že prach je všude. Zdi, koberce i závěsy byly také pokryté podivnou, lehce našedlou vrstvou. Liliana si začala víc všímat cestiček, kudy chodili policisté od chvíle, kdy objevili mrtvé. Zapsala si poznámku do bloku a pokračovala k samotným tělům. Nesměla s nimi hýbat, aby se nerozpadla, ale snažila se alespoň podle rodinné fotografie rozpoznat, o koho šlo. Jeden z policistů už vedle obětí umístil cedulky s čísly. Dřepala si vedle šestky a prohlédla si tvář mladé dívky. Vypadala jako by spala. Ležela na břiše, vlasy byly vyčesané do vysokého účesu, obličej měla vychýlený na stranu. Liliana obrátila fotografii, podle data narození bylo dívce sotva patnáct. Zapsala si poznámky a pokračovala v průzkumu. Na žádné oběti nenašla povrchové zranění, což bylo podivné.

„Pojď se na to podívat! Tohle jsem ještě nikdy neviděl,“ vyrušil ji Viktor a převrátil v rukou podivný předmět. Zamračil se na kovový povrch přístroje a pokusil se ho otevřít. Šlo to poměrně lehce. Vyznal se v technických věcech dobře, takže bylo hned jasné, že tohle zařízení navrhoval a sestavoval někdo, kdo měl velké vědomosti. Dívka se mu naklonila přes rameno.

„Vypadá to jako fotoaparát,“ vyslovil nahlas svou domněnku. „Kombinace různých technik. Má to pár součástek ze starých typů, ale hodně věcí vypadá zcela jinak, než bych čekal. Musím to rozebrat a pak ti řeknu víc. Zajímalo by mě, jestli to opravdu funguje.“

Odklopil zásobník a pohlédl dovnitř. Jedna destička chyběla.

„Něco se jim podařilo vyfotit. Ale nechci do toho sahat, dokud nezjistím, jak to vyvolat, nerad bych zničil důkaz. Vezmu to pak do laboratoře.“

„Dobrá a teď bychom se měli věnovat tělům.“

Viktor jen přikývl. Vytáhl si blok a začal ohledávat. Psal si přitom

poznámky pro pozdější zprávu. Za pár minut se tak ponořil do práce, že ho přešla únava a málem nevnímal ani muže, který se objevil ve dveřích.

„Pane Kelby, jsou tady ti policisté,“ upozornil ho strážník.

„Pusťte je dál,“ řekl Viktor. Ve dveřích se záhy objevila Barlowova velká silueta.

„Nerušíme?“ zeptal se Archie. „Začalo se vám po nás stýskat celkem brzy...“

„Moc si nefanděte,“ odfrkl si vyšetřovatel. „Spali jste vůbec?“

„My? Zbláznil jste se?“ Barlow se ohlédl po své kolegyni, ale ta zůstala kdesi vzadu. Ode dveří se ozvaly salvy smíchu.

„Chceš ještě něco říct, než ti zavřu klapáčku?“ ozval se rozčilený Margaretin hlas.

„Margie, pojď za námi,“ zavolal na ni kolega. „Víš, že nemáš mlátit strážníky.“

Dívka se objevila za neustálého brblání, vrhala kolem vražedné pohledy a táhla sebou velký kufr, který pustila Archiemu na nohu, hned jak stanula vedle něj.

„Au!“

„Promiň, je to strašně těžké... což bys věděl, kdybys mi s tím pomohl!“ zavrčela.

„Jasně, už to beru,“ prohlásil odevzdaně, popadl těžké zavazadlo a postavil ho do rohu, aby jim nepřekáželo.

„To brzy!“ sykla. Pak si uhladila šaty a trochu se narovnala. „Takže... s čím vám můžeme pomoci?“ zeptala se Crafordová a založila si ruce na prsa. Její rozhořčení se téměř vytratilo, jen vrásky kolem očí dávaly tušit únavu a vyčerpání.

„To právě musíme zjistit,“ odpověděl Viktor a zahleděl se na Archieho, jenž po očku pozoroval místo činu.

„Hm,“ zabručel oslovený. Mimoděk si hrál s jedním z ochranných amuletů.

„Vnímáte mě, Barlowe?“ zeptal se Viktor a hned pokračoval, „Slyšíte duchy, takže nás napadlo, že v téhle místnosti možná něco zaslechnete a objasníte nám, co se stalo.“

„Takhle jednoduše to nefunguje,“ odpověděl policista a zoufalým

pohledem hledal záchranu u Margaret, ale ta už zase vypadala uraženě, protože se prosba o pomoc netýkala jí.

„Jen to vysvětlí,“ doporučila mu. „Pan Kelby takové věci rád poslouchá.“

Barlow si povzdychl.

„V naší realitě duchové představují pouhý psychický otisk. Jedná se o bytosti, které tady jsou jen částečně, řekněme jako nějaká projekce, jako část skladby, která se zasekla na gramofonu a hraje pořád dokola. Duchové jsou uvězněni ve smyčce a neustále opakují to, co pro ně bylo důležité. Nedá se s nimi nijak zvlášť komunikovat nebo rozmlouvat, alespoň ne s těmi, kteří se vyskytují na místech, kde se něco stalo. Někteří duchové na lidi vůbec nereagují, jiní jsou naopak hnáni nějakou zlobou. Mají opakující se vzorec chování, ale je to jen jakási ozvěna. Nemyslím si, že by si většina duchů uvědomovala, kdo a kde jsou, ani že jsou mrtví.“

„Něco jako ty,“ konstatovala Margaret. Barlow protočil oči v sloup.

„To mám za ten kufr?“

Viktor si odkašlal, aby na sebe upoutal pozornost. Jejich hašteření taktně přešel. „Chcete mi říct, že všechno, co se týká duchů, je podvrh? Od médií a spiritistek až po vás?“ zeptal se pobaveně.

„Ne, to jsem říct nechtěl,“ ujistil ho Archie. „To, co dělám já s pomocí své schopnosti, není žádný cirkus pro diváky. Chci vám prostě vysvětlit, že duchové mi pokaždé neřeknou, kdo je zabil, ani kdybych je pěkně prosil, ale někdy jednoduše dokola opakují věty, z nichž některé mohou být ve vyšetřování prospěšné, ale také nemusí.“

„Dobrá, tak mi řekněte, co slyšíte,“ vyzval ho Viktor netrpělivě. „Pokud tedy vůbec něco, když musíte celé dny poslouchat slečnu Crafordovou.“

Margaret se už nadechovala k odpovědi, ale Archie jí pohledem naznačil, ať se o to ani nepokouší. Viktor nebyl žádný řadový strážník a jeho postavení mu dávalo mnohem víc pravomocí, než měli oni.

Barlow vytáhl z kapsy křidu a několik pomačkaných cigaretových papírků, které hned nacpal zpátky. Pak si dřepel a začal kreslit kruh. Vytáhl váček se solí a čáru ještě zabezpečil tenkou bílou cestičkou.

Postavil se dovnitř, dotkl se prsty několika symbolů, které nakreslil na vnitřní stranu kruhu, a teprve pak zavřel oči a z krku si stáhl jeden z mnoha řetízků s amulety. Obličej se mu stáhl výrazem soustředění a nepříjemné bolesti.

Liliana postávala vedle bratra a snažila se vypadat zúčastněně. Viktorovi se ve tváři zračil obvyklý znuděný výraz. Archie něco zašeptal, ale nebylo rozumět jedinému slovu. Náhle se před ním prostor otevřel a on ho vnímal na úplně jiné úrovni. Snažil se rozeznat otisky, ať už je v místnosti zanechalo cokoliv. Na začátku se přes něj přelila vlna nadšení. Vzpomínka byla čerstvá a velmi živá. Do prostoru se otiskla silně a duchové tu zůstávali i po své smrti, což svědčilo o násilném skonu.

Barlow zaslechl vzrušené hlasy mluvící o rodinném focení a útržky fotografových pokynů. Slyšel také rozkazy, které někomu dával. Pak se však něco zlomilo. Zaslechl výkřiky, pocítil náhlý chlad, po kterém mu po celém těle vystoupila husí kůže. Ruka s ochranným amuletem se mu roztřásla, na obličejí vystoupl pot. Kruh kolem něj začal syčet. Sůl jako by se odpařovala. Stoupaly z ní tenké sloupky dýmu. Policista se ošil, jako kdyby na něj útočil dotěrný hmyz. Přitiskl si dlaně na uši, ale viditelně to ničemu nepomohlo.

„Už dost, k čertu! Dost, dost!“ sykl a natáhl si řetízek zpátky na krk. Zhluboka se nadechl a otevřel oči. Když si uvědomil, že se na něj všichni dívají, připadal si jako blázen. Ne tedy, že by si moc často připadal jinak.

„Takže?“ zeptal se Viktor věčně.

„Myslím, že vím, co se tu stalo,“ hlesl Barlow unaveně. Během okamžiku pobledl a černé kruhy pod očima se ještě zvýraznily. Otřel si čelo a spíš se zhroutil, než posadil na podlahu.

„Měli se fotit na rodinný portrét, jenže něco se pokazilo. Nevím přesně co, ale najednou se realita prolomila a dovnitř něco proniklo. Můžu s jistotou říct, že celá rodina byla okamžitě mrtvá nebo něčím paralyzovaná do stavu podobného smrti. Je tu velké zmatení, vůbec nevěděli, co se stalo. Ta bytost nebo bytosti, které prošly skrz bránu, je pravděpodobně usmrtily a strávily.“

„To zní děsivě,“ hlesla Liliana při pohledu na mrtvé.

„Ale vím také, že tu byl fotograf a jeho pomocník. A jeden z nich utekl,“ řekl Archie s nadějí v hlase.

Viktor věnoval pohled tělu s rozsápaným hrdlem, které leželo u zdi, kam ho strážníci odtáhli, aby nepřekáželo.

„Vypadá to spíš jako fotograf. Má lepší oblečení a dražší šperky. Pomocník by si sotva mohl něco takového dovolit.“

Děpl k tělu a opatrně zkroutil ztuhlou ruku.

„Jsou tu stopy po práci s barvami a chemikáliemi, ale není od nich až tak špinavý, abych si myslel, že to byl pomocník. Ten totiž většinou dělá tu nejhorší práci. Dejme tomu, že tu máme fotografa,“ nadhodil Viktor a prsty mu vklouzly do kapes nebožtíkova saka. „Musíme zjistit, pro koho dělal.“

„Vzhledem k tomu, že ten zlom přišel během focení, můžeme se domnívat, že to otevření brány je spojeno přímo s ním,“ řekl Archie.

„Nebo s tím přístrojem,“ řekl Viktor automaticky. Vytáhl z jedné z kapes vizitkář a lehce se usmál.

„K otevření brány je většinou třeba nějaký rituál a k němu je potřeba lidí, pane Kelby,“ vložila se do toho Margaret.

„A co když to spustilo něco náhodně?“ oponovala jí Liliana. „Nevíme, co je ta věc zač.“

„Ten pomocník utekl a musel být pořádně vystrašený. Viditelně si nejspíše zachránil holý život, což se ovšem nedá říct o fotografovi. Proč by vyvolávali něco, co by je pak zabilo?“

„Jednoduše přecenili své schopnosti,“ řekl Archie. „Vám to možná tak nepřijde, ale my uklízíme po takových lidech často.“

„Spíš zbytky těch lidí,“ opravila ho Margaret.

„Ale co tedy zabilo je?“ zeptala se Liliana. Tohle není stejný způsob smrti,“ poukázala na prázdná těla.

„Říkám, že jde o rituál! Cílem je obětovat něco pro další zisk. Podle mého ti lidi byli oběť. Potrava pro něco většího, co chtěli získat.“

Viktor vstal a pohled mu padl na přístroj. Na Margaretin argument nic neodpověděl, ale Lilianě bylo jasné, že s ní nesouhlasí. Ten fotoaparát ho viditelně zajímal.

„Máte tušení, co by to mohlo být za bytosti?“ zeptala se Liliana

policisty.

„Jeho se ani neptejte, on o tom nic neví,“ ujistila ji Margaret, Archie s povzdychem pokrčil rameny.

„Já tam koneckonců jen pracuji,“ řekl a nechal dívku, aby mluvila.

„Podle mě by se mohlo jednat o tvory parazitující na lidském fluidu. V první řadě vás paralyzuje a připoutá se k vám. Živí se životní energií, ve kterou transformuje celý vnitřek těla. Spálí krev i vnitřnosti. Vycucne vás, aby se mohl sám zhmotnit. Pak přetrhá všechna spojení a začne si žít vlastním životem. Je jako larva, která se zakuklí, než se vyvine. Pokud byl ten průběh takto rychlý, může jít o astrální bytosti. Démony.“

„Jaké démony?“ zeptala se dychtivě dívka.

„Upíři,“ řekla Margaret trochu neochotně. „Nemáme pro to odborné pojmenování. Obecně se jim říká fluidičtí upíři.“

„Upíři, fluidum,“ šeptl Viktor. „Co jsem komu udělal...“

„Když to shrnu,“ pokračovala Margaret, aniž by se nechala přerušit Viktorovým skeptickým komentářem, „pravděpodobně otevřeli nějakou bránu, kterou entity prošly z jiného světa a posedly naše oběti. Ten okamžik může být provázen takovou malou explozí. Jde o to, že se dva světy náhle protnou a rozličné podmínky tady a tam způsobí menší výbuch. Většinou to není nic, co by někoho ohrožovalo na životě, ale často se může zvířit prach, anebo sem pronikne něco od nich. Třeba popel. Jsou dimenze, kde je vzduch nedýchatelný nebo takové kde žijí démoni na hořících troskách své padlé civilizace. Takové, kde je věčná mlha nebo vzduchem poletují částičky popela.“

„Ach tak. Možná otevřeli dimenzionální průchod do londýnských továren,“ odfrkl si posměšně Viktor, ale Margaret to ignorovala. Už se nadechovala k další přednášce, ale Archie ji pohledem zastavil.

„Měl jste je nechat. Mohli se na pár hodin zabavit,“ šeptla Liliana, která stála vedle něj. Muž se tiše zasmál.

„Rád bych, ale nemůžeme tu být do večera. Pověz jim víc o těch fluidických upírech, Margie.“

„Vzhledem k tomu, že tu máme pět obětí metamorfózy, tak počítám, že venku běhá pět příšer.“

„A už jsme se s nimi setkali,“ řekla Liliana,“ všichni se k ní tázavě

obrátili. „Ten včerejší incident. Ta bytost, kterou jsme honili, měla tvář té dívky.“

Ukázala na jednu z dcer.

„Jsi si jistá?“ zeptal se tiše Viktor.

„Ano, viděla jsem ji dobře,“ řekla Liliana. „Byla změněná, ale rysy byly velmi podobné.“

„To je dost dobře možné,“ souhlasila Margaret. Bytosti mohly přebrat podobu původních obyvatel domu, postupně ji ovšem budou ztrácet a za chvíli nebudou lidi ani připomínat.“

„V tom případě můžeme včerejší vraždy vysvětlit a nemusíme dělat tu prohlídku kanalizace,“ oddychl si Barlow.

„Ještě zadrž, stejně ty bestie musíme najít a nevíš, jestli nebudou v kanalizaci,“ ujistila ho Margaret lehce škodolibě. „I tak mě mrzí, že se nepotvrdila tvoje teorie s ožvlým chrličem ani moje se zmutovanými příšerami.“

„To je tak politováníhodné, že to není ani jedna z těch absurdností, co jste vymysleli...“ prohlásil ironicky Viktor a převrátil oči v sloup. „Jestli to nezastavíme včas, bude to hledat další kořist, ať je to, co chce.“

„Když se živí fluidem, proč potřebují krev?“ zeptala se Liliana a viditelně tím oba vyšetřovatele zaskočila.

„Fluidum potřebovali primárně na svou materializaci do tohoto světa. Jakmile se zhmotnili, už jsou skuteční jako my, tedy hledají obživu, která jim vyhovuje,“ odpověděla Margaret.

„To ano, krev není jediné, co je zajímavá. Tomu fotografovi chyběly i některé vnitřní orgány,“ řekl Viktor. „A tu naši bestii jsme včera vyrušili uprostřed krmení.“

„A jestli je jich pět, musíme počítat, že došlo i k dalším vraždám, které jsme zatím neodhalili,“ zamručel Barlow.

„Crafordová, víte něco o tom, jak tyhle bytosti žijí?“

„Opravdu netuším, jaký mají běžný denní program,“ odpověděla pobaveně.

„Tak aspoň, čím se dají zabít?“

„Co já vím? Myslím, že velká ráže vyřeší vše. Jsem průkopnice tohoto oboru, nemám bohužel nic, od čeho bych se odrazila. Určitě

budou ve dne spát, protože denní světlo narušuje fluidní předivo.“

„Což nám poskytuje trochu času, abychom je našli dříve, než začnou znovu lovit,“ konstatoval Viktor. „Pokud chcete, můžete si lépe prohlédnout těla a asi bude lepší se pustit do práce.“ Všichni přikývli a začali zkoumat oběti. Viktor si přidřepl k Lilianě, která stále hleděla na spokojeně se usmívající tvář dívky.

„Mají omrzliny,“ zašeptala Liliana. „Když se někde vyskytuje paranormální jev, stává se, že se ochladí, ale omrzliny? Jak je to možné?“

„Na to ti odpovím,“ ozval se Viktor. „Crokes tvrdil, že při materializaci se spotřebovává velké množství energie a čím více chceš, aby byl ten objekt reálný, tím víc jí potřebuješ. Průvodním znakem seancí, kde média předvádí materializaci, je, že prudce klesá teplota. Detektiv Carnacki ve své knize shodně tvrdil, že nadpřirozené bytosti vysávají teplo z okolí. Při výskytu velmi silného jevu nebo bytosti může dojít k usmrcení člověka, k omrzlinám nebo podchlazení. Což asi bude tenhle případ.“

„Ty sis někdy přečetl knihu o nadpřirozenu?“ zeptala se nevěřičně Liliana.

„Crokes byl velmi chytrý člověk a zdatný fyzik. Chtěl jsem vědět, proč někoho takového vyhodili z vědecké obce,“ pokrčil Viktor rameny. Sundal rukavici na levé ruce a prsty se dotkl těl. Bylo zmrzlé a tvrdé jako by sahal na sochu z mramoru.

„Divné,“ konstatoval. „A co si o tom myslíte vy?“ zeptal se Barlowa, který stál nad nimi s hlavou lehce nakloněnou na stranu, jako kdyby poslouchal něco, co slyšel jen on.

„Ehm... včera jsem po tom několikrát vystřelil a určitě jsem nemohl tolikrát minout. Ale ta bytost nevypadala, že by jí to nějak ublížilo. Opravdu mi to připadalo jako oživlý chříč.“

„Kdybychom vzali v úvahu, že jejich těla pokrývá jakási vrstva tvrdá jako kámen anebo možná magická ochranná bariéra, museli bychom použít speciální střelivo...“ mumlal si pro sebe Viktor, pak se zasekl a otočil se k Archiemu, který už zase s otevřenou pusou hleděl do prázdna a mračil se u toho jak deset čertů.

„Někdy si říkám, Barlowe, jestli jsem příčetnější já nebo vy,“

konstatoval Viktor. Vyhledal pohledem Margaret, která se skláněla nad mrtvolou muže, a horlivě si zapisovala poznámky do svého bloku. Vytahala z kufru, který přinesla, spousty divných nástrojů a rozestavěla je po pokoji. Viktor musel uznat, že nikdy neviděl tolik nepotřebného harampádí neznámého účelu. Jedna z věcí vypadala jako soustava větrníků, mosazné lopatky se otáčela na základně jakési neznámé síly a pableskovaly odraženým světlem, které dále vrhaly po pokoji. Jedna ze skříněk umístěná vedle hlavy oběti poblíkávala. Jediné, co mladík poznal, byl podivně přetřansformovaný snímač elektromagnetických impulzů, který snad díky podivným úpravám nemohl ani normálně fungovat. Margaret si odložila blok. Vytáhla z jakési skřínky láhev vody a postavila ji na skleněnou desku. Chvíli ji sledovala, než ji zase se zamračením schovala zpátky.

„Jestli už jste vyzkoušela všechny své hračky, možná by bylo dobré přejít na poctivou detektivní práci, Crafordová. Měli bychom proklepnout tu fotografickou firmu,“ řekl Viktor.

„A najít toho pomocníka, co utekl,“ řekla Liliana. „Potřebuju tu pak být chvíli sama. Jakmile najdu jeho pach, už nebude takový problém ho vystopovat.“

„Už jsem skoro hotová,“ zabručela Margaret. „Ať tu bylo cokoliv, je to pryč. A aktivní brána tu není.“

Viktor stáhl potah z křesla a sundal fotoaparát ze stojanu. „Chtěl bych rozluštit záhadu toho přístroje,“ řekl tiše, nejspíše, aby ho policisté neslyšeli. „Nevím, proč by někdo dělal tak hloupý rituál. Spíše mi to připadá, že fotograf vůbec nevěděl, co může způsobit.“

„Vypadal jsi, že máš svoji teorii, tak proč jsi nic neřekl?“ zeptala se.

„Něčeho jsem si tam všiml,“ přiznal mladík. Vzal přístroj a rozložil jej, aby byla vidět vnitřní destička s vyraženou značkou. V ozdobném logu byla zapracována písmena A. H.

„Co to znamená?“ zeptala se dívka.

„Vím, kdo to je. Algernon Hext. Je to kouzelník a vynálezce. Tedy velmi nereseriozní vynálezce, a když jsem u toho asi i velmi špatný kouzelník. Jeden z těch bláznů, co si myslí, že pomocí vědy můžeme porozumět záhrobí. Jestli to vyrobil on, zcela jistě by se toho nevzdal, takže mu ten přístroj nejspíše ukradli. Ten fotograf měl u sebe vizitky

od firmy Hoover a Calvin. Je to jedna z největších současných fotografických firem v Londýně. Určitě by si mohli zaplatit, aby jim někdo obstaral takovýhle přístroj, pokud by si mysleli, že je cenný...“ zamyslel se Viktor. Pak luskl prsty a otočil se k vyšetřovatelům.

„Barlowe, včera jste říkal, že vyšetřujete nějakou loupež, že?“

„Jo,“ pokrčil rameny mohutný muž.

„Oč šlo? Co komu vzali?“

„Jednomu kouzelníkovi ukradli nějaký přístroj, který si vytvořil pro vystoupení.“

„A jsme doma,“ řekl Viktor. „Ten přístroj jsme právě našli.“

„Opravdu?“ zeptal se překvapeně Archie.

„Zcela jistě se jedná o něco, co patří Algernonu Hextovi. Byl to on?“

Vyšetřovatel přikývl. Pak se mladík zamyslel a pokračoval. „Věděli jste vůbec, co máte hledat?“

„No, moc ne. Vlastně nám ten pošuk neřekl téměř nic.“

„Jak máte pak něco najít? I když, jak se na vás dívám, tak šance na úspěch je mizivá i kdyby vám dali podrobný návod s nákresem.“

Archibald se rozesmál. „Víte, Kelby, že byste mohl psát motivační citáty? Škoda, že vás není vidět ani na hodně vysokém pódiu, mohl byste být i dobrým řečníkem. Kdybyste vedl mužstvo, nejspíše by vám většina členů spáchala sebevraždu, protože by trpěli depresemi z neschopnosti.“

„Příliš mi lichoťte, u vás se mi to zatím nepodařilo, Barlowe.“

„Jsem odolný. Denně poslouchám nadřízené... ale abych to uvedl na pravou míru. Hext nebyl moc ochotný nám příliš vysvětlovat.“

„A proč to dali vám jako Paranormálnímu oddělení? Proč to neřeší jako krádež.“

„Obyčejná škodolibost,“ odpověděl Archie. „Původně to řešili detektivové, ale pak se rozkřiklo, že Hext je nebo byl kouzelníkem, a tak si z nás začali utahovat, a nakonec nám to nacpali. A ani Hext z toho nebyl moc nadšený. Považoval to za urážku. Asi doufal, že jeho případ bude pobírat větší vážnosti.“

„Jako by si ji zasloužil,“ rýpnul si Viktor pohrdavě. „Takže to uděláme následovně. Vy dva půjdete do firmy Hoover a Calvin

a zatlačíte na ně, aby vám řekli, kde ten přístroj vzali. A my s Lily si promluvíme s Hextem a pokusíme se najít toho pomocníka.

„Hext je náš případ, proč tam jdete vy?“ zaškaredila se Margaret.

„Protože se mnou se bude bavit,“ odpověděl Viktor tónem, který nepřipouštěl diskuzi. „Mohu ho od vás pozdravovat, pokud na tom trváte.“

„Ty ho znáš?“ zeptala se překvapeně Liliana.

„Ano, jako obvykle jsem s ním měl spor ve vědeckých záležitostech. Ale na druhou stranu mám pocit, že to v tomhle městě mám snad s každým.“

„To je asi pravda,“ zasmála se Liliana.

„Před pár lety se snažila skupina vědců dokázat, že máme přístroje, které jsou schopné zaznamenat paranormální vlivy. Byl jsem přizván na pokusnou seanci, kde se přivolávali duchové, a několik odborníků se snažilo prokázat, že to v různých směrech vyvolává odchylky od normálu. Zaregistrovali jsme pokles teploty, různé elektromagnetické impulsy, a pár dalších odchylek, ale ve výsledku nic, co by potvrdilo jejich tvrzení, že jde o něco nadpřirozeného. Většina přítomných akademiků z komise pro vědu a techniku to zavrhl. Hext tam tehdy byl a stejně jako Edison tvrdil, že se díky pokroku dají vymyslet zařízení, která zaznamenají vzkazy z jiného světa.“

Nechápu, jak mohou inteligentní lidé plýtvat svým potenciálem na takové hlouposti,“ řekl Viktor. Liliana se s ním nehádala, věděla, že to nemá smysl, takže jen s povzdychem upřela pohled k nebi.

„Tak tedy dobrá, my si tedy vezmeme tu společnost,“ řekl Archie a sledoval Margaret, jak balí většinu nepoužitých věcí zpět do kufru a marně se jej pokouší zavřít. Šlápl na víko a západky zaklaply. Hlasitě si odkašlal, aby zamaskoval praskající zvuky ozývající se zevnitř.

„Takže jste udělal všechno, co vám Molton řekl. Co bylo pak?“ zeptal se Viktor trpělivě, i když se snažil z muže před sebou páčit odpověď už dobrých pár minut. Liliana, která stála vedle něj, už netrpělivě přešlapovala. Vystopovat fotografa pomocníka jí trvalo sotva hodinu, naštěstí pro něj nemusela jít daleko, protože ležel ve značně podroušeném stavu v jedné z ubytoven té nejnížší cenové

kategorie. Zdejší majitelé byli na podobné policejní šťáry zvyklí, protože se sem chodil vyspat ne jeden zloděj nebo násilník na útěku, takže nikdo nevyváděl, když pomocníka sebrali. Muž se marně pokusil se o útěk, který skončil bezradným plácnutím na podlahu, jak se mu po řádné opici ještě motala hlava. Liliana pevně doufala, že si v takovém stavu bude pamatovat víc než své jméno, ale zatím to tak nevypadalo.

„No, když to bylo, pak už sem měl klid, tak sem si šel sednout do rohu ke dveřím.“

„A co se stalo, když fotoaparát spustil? No tak, to to z vás budu páčit po větách? Vzpamatujete se, člověče!“

„No, pardon. Včera jsem tam málem natáhl brka! Tak na mě neřvěte!“ ohradil se muž plačtivě. Představil se jim jako Henry Silack, ale i to mu chvíli trvalo. Teď viditelně bojoval s pokušením zvracet.

„Můžu vás nechat zavřít do cely, než se z té opice vyspíte,“ ujistil ho Viktor.

„Už jsem řek, že chci spolupracovat,“ zamručel Henry. „Prostě po tom, co se zablesklo, tak to najednou začlo být peklo. Na okamžik, jako by ten pokoj zmizel a nebylo tam nic než bílo. Jako v zimě, ale nebyl tam sníh, jen popel, kerý páčil. Uprostřed pokoje se roztrh vzduch. Bylo to strašně jasné, musel jsem zavřít oči. Když jsem je zas otevřel, byla rodina mrtvá. Teda leželi na zemi, určitě byli mrtví. A od každého těla se vinula taková dlouhá zářící stuha. Šlo jim to z hrudi a končilo to v něčem neviditelném. Bylo to jako pupeční šňůra. Po chvílce začaly být ty bytosti zřetelnější. Vypadaly jako stvořené ze světla. Klečeli těm mrtvým na hrudníku a nakláněli se nad ně. Všechno se to stalo během několika minut. Nemohl jsem se pohnout, jako by mě něco ochromilo. Dostal jsem křeč do nohou i rukou. Chtěl jsem odtama vypadnout, ale nešlo to. Začala být strašná kosa. Mrznul jsem, ale ta zima mě probrala. Po čtyřech jsem se snažil dostat ke dveřím. Pak jsem se ohlídl a viděl je.“

„Ty bytosti? Jak vypadaly?“

„Já vím, že to zní děsně divně a že mi asi nevěříte...“

„Ptám se, jak vypadaly?“ přerušil ho Viktor ostře.

„Měly rohy a zuby jako jehly. Jako ty sochy na kostelích. Byly to